

vím. Není zde vůbec donucovacího prostředku, aby manželka měla podíl na výsledku společné práce, neboť z pouhé skutečnosti manželského poměru a společného provozování živnosti nelze ještě souditi, jak rozhodl nás N. S. — že vyzískané jmění bylo společným majetkem manželů. (Rozhodnutí N. S. z 1. X. 1924 Rv I. 1132/24.) Bude tím aspoň částečně napravena nespravedlivost, že nemá nároku na povinný díl.

Je evidentní i při zblžném pročtení zákona, že nová ustanovení budou značnou měrou tangovati stav notářský, který bude v prvé řadě účasten na jich provádění a vzhledem k tomu, že nebude u nás žádné praxe v provádění zákona, jest nutno, aby byl co nejjasnější a nejpracovanější, aby při provádění nepůsobil zbytečných obtíží, jako je tomu pravidelně při našich nových zákonech. A myslím, že je přímo povinností stavu notářského, aby osnově zákona věnoval náležitou pozornost a případné poznatky na příslušných místech uplatnil.

Z praxe.

Zemřela spoluvlastnice usedlosti. Pozůstalost její byla prodána notářem sice již za několik málo týdnů po smrti zůstavitelčině, avšak zato u výměry poplatků ležely spisy již čtvrtý rok. Vdovec, který zatím dávno už se zase podruhé oženil, pořeboval úvěr, poskytnutelný pouze na usedlost celou. Poněvadž se mu však nevidělo podstupovati obvyklý ceremoniel pozůstalostního schvalování dluhopisu, jehož výsledek v tomto případě byl by býval dosti nejistý vzhledem k výši dětských podílů, které měly býti vtěleny dle nevydané doposud odevzdací listiny, sebral jednoduše svoji drou manželku, kteráž pak u soudní legalisace dluhopisu podepsala se — ač byla křtěna docela jinak — křestním jménem nebožčíným, jehož se pak (patrně návodem pokoutního pisatele dluhopisu) přidržela i při podpisu doručení usnesení o intabulaci, — a peníze byly opatřeny snadno a rychle. — V tomto skutečně se přihodivším případě nestalo se sice »nic více«, než že až jednou přece konečně bude vydána odevzdací listina, otcinou se dědičké podíly podle ní vtělované poněkud dále, nežli jak v době projednání pozůstalosti bylo kalkulováno. Ovšem mohly by se jindy přihoditi nehody spletité, nesnadno a zvláště jen velmi nákladně napravovatelné, ježto knihovnímu referentu nebude nikdy možno i úředními pomůckami opatřiti si naprosto spolehlivě jistotu o tom, zda vlastníci nemovitosti vskutku žili v okamžiku podpisu listin vkladných, o něž běží v knihovních žádostech, když mnohdy jsou to listiny v cizích okresích legalisované, a pozůstalosti u jiných soudů projednávány, a i vzhledem k tomu, že osvědčování totožnosti svědků při legalisaci má jak patrně také svoje úskalí. Bylo by proto snad možno uvažovati o tom, zda byla by všeobecně účelnou a proveditelnou obligatorní knihovní poznámka úmrtí a projednávání pozůstalosti při vkladu práva vlastnického právě zemřelého zůstavitele, zapisovaná ex officio vždy již v prvé fási řízení pozůstalostního, jakmile by se totiž na jisto postavilo, které nemovitosti zůstavitel vlastní, asi podle obdoby poznámky příklepu uděleného ve dražbě dobrovolné, jejíž provedení také jinak z knih pozemkových zřejmo není, a to s působností až do intabulace odevzdací listiny, dle níž rovněž z mocí úřední by byla vymazána, a zejména, zdali opatření takové bylo by v zájmu i v duchu ochrany důvěry v pozemkovou knihu.

Dr. M.

Či může být veřejný notář členom Národného shromáždenia?

Podľa §-u 3. zák. čl. XXXV. 1874, platného na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi: »Veřejný notář súčasne nemôže byť krajiným poslancom«, kdežto notář z Moravy, Sliezka alebo

*) Vyňatok z článku veřejného notára dr. Michala Slávika v Trenčine, uverejneného v sošite prvom »Právneho obzora« z roku 1927.

Čiech môže byť poslancom alebo senátorom pri držaní substitúta.

Tento rozpor bolo treba riešiť ministerstvu spravodlivosti, ktoré v konkrétnom prípade menovacím dekrétom č. 40.947/26 rozhodlo takto: »Jeho členstvo v Národnom shromáždení není prekážkou výkonu veřejného notářstva, lebo příslušný predpis § 3 zák. čl. XXXV. z r. 1874 treba pokladať za zrušený čl. IX. uvozdovacieho zákona k ústavnej listine«, ktorý článok zák. č. 121/1920 stanoví toto: »V deň ustanovený v I. odstavci článku VIII. (deň vyhlásenia) pozbývajú platnosť všetky ustanovenia, ktoré odporujú tejto ústavnej listine a republikánskej forme státu, ďalej všetky predošlé ústavné zákony, i keď by jednotlivé ich ustanovenia neboly v priamom rozpore s ústavnými zákonmi Československej republiky«.

Toto správne stanovisko je možno podoprieť ešte takto:

1. § 5 zák. č. 123/1920 a § 4 zák. č. 124/1920 znie o voliteľnosti a tam nie je vyslovené, že veřejný notář nemôže byť zvolený za člena Národného shromáždenia.

2. Podľa §-u 20 ústavnej listiny (zák. č. 121/1920): »Členovia Národného shromáždenia nemôžu byť županmi a okresnými náčelníkmi«, z čoho plyne a contrario, že veřejný notář môže byť členom Národného shromáždenia.

3. Zákon č. 144/1924 o neslučiteľnosti nikde nespomína veřejné notářstvo ako prípad neslučiteľný s členstvom Národného shromáždenia.

4. Zákon č. 121/1920 v článku prvom znie: »Zákony odporujúce ústavnej listine, ich súčasťakm a zákonom ju meniacim a doplňujúcim sú neplatné.«

5. § 106 zák. č. 121/1920 zabezpečuje všetkým obyvateľom republiky Československej úplnú rovnoprávnosť ako štátnym občanom.

Kandidáti veřejného notářství na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

Postavení kandidátů veřejného notářství na Slovensku a Podkarpatské Rusi jest docela jiné, než v zemích historických. Dle platných zde zákonů, jsou místa veřejných notářů obsazována podle uznání ministra spravodlivosti, který při tom není vázán na návrh notářské komory a nemusí počítati s kandidáty veřejného notářství.

Již za Uherska byla veřejného notářská místa propůjčována jako synekury různým protekčním a politickým oportunistům. Za Československé republiky není to také mnohem lepší. Veřejnými notáři bývají skoro výhradně jmenovány osoby, nemající s notářskou praxí nic společného. Od převratu, pokud jsem mi známo, byl jmenován veřejným notářem pouze jeden notářský kandidát. Ostatní jsou všichni bývalí správní úředníci anebo advokáti.

Jakým způsobem konají se tato jmenování, nechť poslouží následující příklad: — Jeden bývalý župan nese velice trpce, že při zřizování nových žup nebyl on postaven v čelo župy. Aby mu osladili život, bylo mu slíbeno, že obdrží notariát, jakmile složí advokátní zkoušku. Zkoušku skutečně složil, a teď bude prý zvlášť pro něj zřízen druhý notariát v jednom z hlavních měst. Chystá se docela zvláštní politická delegace do Prahy, aby jmenování tomu mohl býti dán ráz přání lidu.

Případ ten znám z vypravování samotného župana, — a uvádím ho ne z jakékoliv osobní zášti, nýbrž proto, že on typicky znázorňuje ty směrnice, kterými se řídí v nynější době ministerstvo při jmenování veřejných notářů na Slovensku a Podkarpatské Rusi. Z toho příkladu přesvědčí se nejlépe každý, jak bezpříkladné jest postavení zdejších kandidátů veřejného notářství.

Dokud nebyla vydána advokátní novela, započítávala se aspoň notářská praxe do praxe advokátní, tak že kandidát veřejného notářství mohl si konečně po marném očekávání otevření advokátní kanceláře. Teď jsou zdejší notářští kandidáti připraveni i o tuto možnost. Nemohou se státi ani notáři ani advokáti, a celá doba, ztrávená v notářské praxi, jest marně ztracena.

Jest tedy pochopitelné, proč kandidáti veřejného notářství na Slovensku a Podkarpatské Rusi s takou netrpělivostí očekávají nový notářský řád. Členové komise pracující na návrhu notářského řádu měli by vzíti zřetel na tento anormální stav věci v zemích bývalého uherského práva a nezatahovati příliš vydání tohoto zákona.

Dr. K.